

Gyvenimas buvo toks (23)

71-as tramvajus arba 2-oji metro linija

Kunigystės metu mane labiausiai neramindavo mirties tema. Laidotuvėms kruopščiai ruošdavau pamokslus, nes tuomet dažniau pamąstome apie savo gyvenimą. Būtent susidūrus su artimo mirtimi mums ima atrodyti, kad gyvenime ne taip. O juk visi plaukiame į savo paskutinį uostą – *Porto Fino* ir nežinia, kiek kelio iki jo likę. Niekas nežino, kas laukia už to uosto vartų. Ne jau tik tuštuma? Net šiuolaikinis mokslas atiboja mus nuo žinojimo pertekliaus. Vilties, tiesa, yra, nes, jei yra uostas, turi jame vykti kažkoks gyvenimas.

Ričardas JAKUTIS

Esu optimistas, tuo džiaugiuosi, tad pamąstymai apie mirtį man nėra malonus dalykas, bet vis tiek kartais susimąstau, kas yra ta mirtis ir kam mes gyvenime? Pati poetiškausia tema pasaulyje yra

„Mano miesto ruduo“, 2004 metai.

gražios moters mirtis. Ką žmonės galvoja per laidotuves? Vieni galvoja apie savo laikinumą, kiti – apie kalijų brangumą, bet retas per laidotuves žiūri į dangų. O ką mąsto patys mirusieji? Pritariu kažkieno išsakytai minčiai, kad net idiotui žinoma, jog mirusieji viską mato, viską žino ir šneka visom kalbom.

Bent man pasaulyje pačios gražiausios kapinės Per Lašezų Paryžiuje ir Centrinės Vienos kapinės. Turbūt daugiausia įžymybių Paryžiuje ilsisi Per Lašezų kapinėse. Praeitį ir ateitį prancūzai glaudžiai sieja. Čia galite atsirasti šalia didžiųjų pasaulio rašytojų Balzako, Prusto, Moljero, parymoti prie bučiniais nusėto Oskaro Vaildo kapo. Čia ilsisi Edita Piaf, Marija Kalas, Isadora Duncan, Sara Bernard, Šopenas.

Takelis šalia Džimo Morisono poilsio vietos nusėtas cigarečių nuorūku ir gelių girliandų. Esu tikras, kad garsusis muzikantas ant roko fanų nepyksta. Kuklus, bet skoningas Simonos Sinjorė ir Ivo Montano kapas. Visai neseniai čia atgulė ir mūsų Žibuntas Mikšys. Per 300 tūkstančių išėjusių Anapilin. Ir visa tai supa romantiškos medžių alėjos bei paslaptingai karkiančios varnos.

Vienos centrinės kapinės veikiausiai pačios muzikaliausios. Jos glaudžia L. van Bethoveną, J. Brahmsą, Ch. W. Glucką, F. Šubertą, tėvą ir sūnų Štrausų bei, be abejo, Mocartą ir jo priešą A. Saljerį. Nors dėl Mocarto ne visiškai tiesą parašiau, nes šiose kapinėse didžiajam genijui tik pastatytas paminklas, o ilsisi jis visai kitur.

Kaip ir Per Lašez Paryžiuje, taip ir Centrinės Vienos kapinės vienas didžiausių Europos nekropolijų. Nuo 1907 m. į Vienos kapines pradėjo kursuoti 71-asis tramvajus. O 1918 m. Europoje siaučiant ispaniškajam gripui naktimis tas pats tramvajus gabendavo miruosiuosius. Lig šiol tarp vieniečių išlikę šiurpūs juokeliai, kaip antai: „Jis išvažiuo 71-uoju tramvajumi“ – suprask, iškeliavo Anapilin. 71-asis tramvajus egzistuoja ir šiandien. O į Per Lašezą Paryžiuje reikia vykti 2-ąja metro linija.

Mintys apie mirtį iš knygų lentynos paskatina išsitraukti A. Mickevičiaus „Vėlinės“. Iškart atsiverčiu III „Vėlinių“ dalį, kur veiksmas prasideda Vilniuje, Aušros Vartų gatvėje, Bazilijonų vienuolyne. Čia kalėjo ir pats Adomas Mickevičius. Rašytojas

atkuria 1823–1824 metų įvykius, kai, caro valdžios nurodymu, buvo suimta daug Vilniaus universiteto studentų. „Vėlinių“ dramoje suspina realybė ir fantazija. Poetui svarbūs ne tik istoriniai įvykiai, realijos, bet ir įvairios giluminės patirtys. Taip jau yra, kad realybės ir fantazijos jungtys romantikams itin būdingos.

Ir dar viena istorija, kuri, susiduriant su mirtimi, atrodo, ypač tinkama, nustebsite: „Eglė Zalčių karalienė“. Ažuolo, Uosio, Beržo ir Drebulės panteonas. Eglės vaikų virtimas medžiais tarsi byloja apie mirtį, nebūtį, bet drauge ir apie išsivadavimą iš jos.

Vėlinės – diena, kai išsižiebia visa Lietuva, tarsi dar kartą stodama į Europos Sąjungą. Tokiu laiku pamatome, kiek daug Lietuvoje kapų. Išsižiebia didžiuliai mirusiųjų miestai. Kapinės yra gerai. Ten niekada nebūsi aukštesnis, teisingesnis, gražesnis. Kartą girdėjau aiškinimą, kad kol nors vienas žmogus meldžiasi ir prisimena tą, kuris jau baigė savo žemišką kelionę, šiam nieko blogo negali atsitikti. Labai norėtuosi, kad kiekviename mūsų būtų mažytės kapinės, kuriose ilsėtųsi tie, kuriuos mylėjome.

Nors šiaip jau norisi tikėti, kad

pragaras tuščias, nes ar beribis Dievo gailingumas gali derėti su amžina prapultimi. Yra net teologų, neigiančių pragaros egzistenciją, o dėl skaistyklos buvimą tokie irgi abejoja. Anot jų, yra tik dangus. Tiesa, Bažnyčia tokius teologus nepagiria.

O dėl visų lygybės ir kad jokių turtų ten nenusineši vis prisimenu anekdotą.

Turtuolis liepė po jo mirties visas jo brangenybes sudėlioti aplink karstą, kuriame jis bus pašarvotas. Ir štai guli jis karste, žmonės renkasi velionį aplankyti ir žiūrėdami vienas kitam šnibžda: „Štai kaip žmonės gyvena.“

„Kai jūs taip gerbiate mirusius, net neįsivaizduojame, kaip jūs gerbiate gyvuosius“, – sako Vėlinių metu į Lietuvą atvykę svečiai iš kitų šalių ir pamatę minias žmonių kapinėse, puošnius paminklų, gelių jūrą. Mes net iš Sibiro tolumų mirusius tremtinius ėmėme parsivežti anksčiau, nei ten tremtį ištvėrusius gyvuosius.

Ką pasakyti pabaigai? Šansų nemirti nėra daug. Ką darysi. Laukiame to ar nelaukiame, bet anksčiau ar vėliau kiekvienam mūsų teks įlipti į 71-ą tramvajų arba važiuoti 2-ąja metro linija ir pasiekti savąjį *Porto Fino*.

Įvyko paskutinis „Kiemų“ renginys Šiauliuose

Rugpjūčio 11-osios vakarą Šiauliuose, Vytauto g. 50 daugiabučio kieme, Kauno šokio teatro „Aura“ spektakliu „Norėčiau būt paparčio žiedu“ baigėsi Šiaulių apskrities Povilo Višinskio viešosios bibliotekos renginių ciklo „Kiemai“ renginiai.

Nors pasirodymas vyko tiesiog daugiabučio kieme ant vejos, kaitinant saulei, šokis buvo atliktas nepaprastai profesionaliai ir sulaukė gausių žiūrovų ovacijų. Gamtos įkvėptas spektaklis apie medžius arba apie žmones pasakojo, kad tiek augalai, tiek žmonės gyvybiškai reikalingi vieni kitiems tam, kad bendrautų, kvėpuotų, veiktų, išliktų ir nepailsdami ieškotų savo paparčio žiedo.

Renginio metu Vytauto g. 50 ir Krymo g. 26 (šiuose kieme vyko pirmasis

2022 m. „Kiemų“ renginys) daugiabučių namų bendrijų atstovėms įteiktos lentelės „Kultūrai atviras kiemas“, jos papuošė šių daugiabučių sienas.

Iš viso šiais metais tokiomis lentelėmis pasipuošė trys daugiabučiai (Vytauto g. 50, Krymo g. 26 ir K. Korsako g. 47).

Nors tai buvo paskutinis šių metų „Kiemų“ renginys Šiauliuose, pats ciklas „Kiemai“ dar nesibaigia. Rugsėjo 9 dieną „Kiemai“ apsilankys Plungėje, V. Mačernio g. 23 daugiabučio kieme. Čia vyks pokalbis-diskusija „Reikia pabūti Buduliu, kad taptum kataliku“. Apie gyvenimiškas patirtis, asmeninį požiūrį į religiją ir gyvenimo tiesas kalbės žurnalistas, laidų ir renginių vedėjas Rimas Šapauskas ir Rytis Zemkauskas.

Parengta pagal bibliotekos inf.

MO muziejus atkeliauja į Akmenę

Nuo rugsėjo 5 dienos Akmenės gyventojai galės nemokamai pamatyti MO muziejaus parengtos fotografijos parodos „Permainų šventė“ fragmentus, dalyvauti edukaciniuose užsiėmimuose, mokymuose ir veiklose visai šeimai.

Parodoje „Permainų šventė“ apie šventes pasakojama įvairiais būdais: tema pristatoma dokumentine vaizdo ir garso medžiaga, audiogidais, fotografijomis bei tarpdisciplininiais kūriniais.

Akmenės mokytojams, švietimo ir kultūros sektoriaus darbuotojams MO muziejus organizuos mokymus, jų metu bus galima išmokyti skirtingų edukacijų vedimo metodų ir praktikų.

Taip pat į Akmenę atkeliauja ir MO muziejaus savaitgalio užsiėmimai šeimai – Šeimų šeštadieniai. Akmenėje vyks du Šeimų šeštadieniai: rugsėjo 24 ir spalio 15 dienomis.

Parengta pagal MO muziejaus inf.

Stendai padės rasti lankytinus objektus

Akmenės rajone statomi stendai su informacija apie Akmenės krašte esančius lankytinus objektus.

Šiuo metu yra įrengti 3 stendai: Papiļėje, S. Daukanto aikštėje, Ventoje, prie Regioninio parko lankytojų centro, ir prie Ventos seniūnijos. Iš viso bus įrengta dvylika stendų.

Informaciniai stendai skirti turistams orientuotis vietovėje, rasti pagrindinius kultūros paveldo objektus ir kitas Akmenės rajono savivaldybėje lankytinas vietas.

Parengta pagal Akmenės rajono savivaldybės inf.